

ΔΗΨΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΙΧΟΙ

Ο ΨΑΡΑΣ ΚΑΙ Η ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ

Τὸ χροικωμένο αὐτὸ ποίημα τοῦ ποιητοῦ μας κ. Γ. Δροσίνης ἔφη-
ξεν ἄλλοτε ἀπὸ τὰ ποιὸ ἀγαπημένα
ποῦ τραγουδοῦσαν ὁ ἑλληνικὸς λαός.

Βοσκοπούλα καθισμένη
Στὴν ἀκρογιαλιά
Μέσ' τὴ θάλασσα λευκαίνει
Ἐστριψα μαλλιά.

Βάρκα ἔρχετ' ἀπὸ πέρα
Κι' ὁ ψαράς μιλεῖ :
«Μαυρομάτα, καλημέρα !»
«Ὡρα σου καλή !»

«Τὰ μαλλιά σου σὰν πλυθοῦνε
Τι θὰ γίνουν, τί ;»
«Τὰ μαλλιά μου θὰ γενοῦνε
Προῖκα κεντητή.»

«Καὶ ποιὸ θὰν' τὸ παληκάρι
Τὸ καλὸ—νά ζῆ !
Ποῦ θὰ πάρῃ νειότη χάρι
Καὶ προικιά μαζύ ;»

«Ὅποιος ἔχει γειὰ καὶ νειᾶτα
Καὶ παλληκαριά
Πέρνει κόρη μαυρομάτα
Μέσσω στὰ χωριά.»

«Ἐἴκοσι μονάχα χρόνια
Φέρνω στὸ λαιμό,
Μὲ τὰ κύματα αἰώνια
Ζῶ καὶ πολεμῶ.»

«Ἐχω ὀλόπικρη μητέρα
Θάλασσα πλατειά,
Ἄδελφὸ ἔχω τὸν ἀέρα
Τὸν Τρελλὸ Νοτιά.»

«Ἡ βαρκοῦλα εἶνε ὀδική μου.
Τρέχω ἐδῶ κι' ἐκεῖ...
Βγάνω τίμια τὸ ψαμί μου
Μὲ τὴν ψαριχὴ.»

«Ἐλα, ἔλα περιστέρι
Τῆς στερηθῆς πουλλί
Ἐλα νὰ γενοῦμε ταῖρι
Μ' ἕνα μας φιλή !»

«Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ χαρίσω
Πλούτη βασιληᾶ
Μιά καλύβα θὰ σοῦ στήσω
Σ' τὴν ἀκρογιαλιά.»

«Σὰν βασιλοπούλα ἴδια
Μιά ζωὴ χρυσή
Μὲ τραγοῦδια μὲ κεντηῖδια
Θὰ περνᾶς ἐσύ.»

«Κι' ἂν ἐγὼ θὰ ταξειδεύω
Τὸ γιὰλὸ γιὰλὸ,
Τὰ ψαράκια θὰ ψαρεύω -
Καὶ θὰ τὰ πουλῶ.»

«Ὅποτε μὲ φέρν' ἡ ὥρα
Σ' τὴν ἀκρογιαλιά
Θὰ σοῦ φέρνω χίλια δῶρα
Χίλια μου φιλιὰ !»

« — Εἰν' τὰ ζαφειρένεια πλάτη
Χάρου ἐρημιά.
Εἰν' ἡ θάλασσα γεμάτη
Ψάρια καὶ κορμιά.»

«Κι' ὅποια ναῦτη ἀγαπήσω.
Ναῦτη παντρευτῆ,
Πρὶν τὸν πάρῃ καὶ χρονίσω
Μαῦρα θὰ ντυθῆ.»

« — Θάλασσα γαλανομάτα,
Σῦρε στὸ καλὸ,
Δίχτυα μου, φτωχὴ μου τράτα,
Σᾶς φτηνοπουλῶ.»

« Σύντροφοι, θὰ σᾶς ἀφήσω,
Ναῦτες τοῦ Βορριᾶ,
Κι' ἐγὼ πάω πλειά νὰ ζήσω
Στὴν καλὴ στεριά.»

« Σὲ χωριὸ θὰ μὲ πῶ κοπέλλι,
Γίδια θὰ βοσκῶ.
Κ' ἡ μελαγχροινὴ θὰ θέλῃ
Τὸν ξανθὸ βοσκό.»

« Τὰ λογάκια σου μὴ χάνης
Θέλεις νὰ στῶ πῶ ;
Ὅ,τι ὅ,τι καὶ νὰ κάνης
Ἄλλον ἀγαπῶ ! »

Κι' ὁ ψαράς μὲ τὴ βαρκοῦλα
Φεύγει σιγαλὰ
Κι' ἡ κακιά ἡ Βοσκοπούλα
Στέκει καὶ γελᾶ.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ